

РЕШЕНИЕ

№ 19548

гр. София, 07.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **10597** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 48, ал. 1, т. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. Х. Х., [дата на раждане] в [населено място], Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 9284/05.09.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде разрешено да се събере на територията на Република България със своята майка У. Д. С..

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, издаден е при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и неправилно приложение на закона. Твърди се, че не са обсъдени обективно и задълбочено представените доказателства относно здравословното състояние на майката на жалбоподателя, които са от съществено значение за приложението на § 1, т. 3, б. „в“ от ДР на ЗУБ. Застъпено е становище за липса на мотиви относно възможностите на родителя да се издържа сам, с оглед на възрастта и здравословното състояние. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания относно приложението на закона.

Жалбоподателят не участва лично в съдебното производство. Назначеният му процесуален представител, определен от САК – адв. В. Л. поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Не ангажира други доказателства.

Пълномощникът на ответника – юрисконсулт Т. Г. оспорва жалбата. Счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой

представител в съдебното производство, въпреки своевременното уведомяване за образуването и провеждането на съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните, съобразно правомощията по чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

С Решение № 4387/01.03.2023 г. издадено от заместник-председателя на ДАБ – МС (л. 11 – л. 41) на жалбоподателя Д. Х. Х., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., етническа принадлежност – кюрд, мюсюлманин – сунит, женен, ЛНЧ [ЕГН] е предоставен хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в Република България. Личните данни на кандидата за закрила са установени въз основа на Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 50) и представена лична карта, издадена на 30.12.2010 г. от Министерство на вътрешните работи на Сирийска арабска република (л. 43 - 45).

С Молба рег. № УП-21786/29.05.2023 г. (л. 32) жалбоподателят Д. Х. Х. е поискал да му бъде разрешено да се събере на територията на Република България с членовете на семейството си – съпругата му Г. И. А. – гражданка на С., [дата на раждане] и дъщеря му У. А. Д. Х. – [дата на раждане] в [населено място] Т., гражданка на С.. Към молбата е приложил копия на валидно издадени на 08.09.2023 г. и на 06.09.2023 г. в С. паспорти на съпругата и дъщеря си, със срок на валидност – 07.03.2026 г. и 06.09.2029 г. с превод на български език (л. 28 – л. 29 и л. 30 – л. 31).

С Решение № 423 от 05.01.2024 г. на заместник председателя на ДАБ – МС (л. 27) молбата е уважена като на сирийския гражданин Д. Х. Х., ЛНЧ [ЕГН] с предоставен хуманитарен статут в Република България е разрешено да се събере със своята съпруга Г. А. И. и с детето си У. А. Х. Д..

С последваща молба от 18.07.2024 г. рег. № УП – 21786 (л. 32) Д. Х. е поискал да му бъде разрешено да се събере на територията на Република България и с майка си У. С. Д., [дата на раждане] гражданка на Сирийска арабска република. В молбата се сочи, че здравословното състояние на У. Д. е сериозно увредено и не ѝ позволява да се грижи сама за себе си без чужда помощ. Към молбата са представени заверени копия на :

- временна защитна лична карта, издадена в Република Т., от Областна управа И. на 15.11.2021 г., в която е отразен № на чужденец 99236469200, дата на раждане на У. С. Д. – 15.10.1971 г. в [населено място], семейно положение – омъжена и вписан семеен № 1830686 от 17.03.2016 г. (л. 20 – л. 21),

- паспорт, тип PN, № N00764611, издаден на 04.01.2024 г. в [населено място] 1-119, Сирийска арабска република, със срок на валидност 03.07.2026 г., в който е отразен национален номер на У. Д., [дата на раждане] в Х. - № 02260005936 (л. 15 – л. 16),

- свидетелство за раждане на жалбоподателя Д. Х., издадено от Сирийска обединена община към Министерство на вътрешните работи – Гражданско състояние, Дирекция „Гражданско състояние“ – Х., Граждански регистър – Х., в което са посочени: националният му № 02260005943, дата и място на раждане – 01.01.1996 г. [населено място], данни за родителите – баща Х. Х., национален № 02260005884 и майка – У. Д., национален № 02260005936. Отражено е, че събитието е регистрирано на 19.02.1997 г. под № 86, а в Гражданския регистър на [община], Б. регистрацията е с № 19 (л. 17 – л. 18),

- Доклад за здравословното състояние на У. Д., изд. на 08.07.2024 г. от комисия от трима лекари, след проведено лечение в Отделение по физикална терапия и рехабилитация, в Държавна болница в А., Губернаторство на И., в който е отразена диагноза – разстройство на лумбалните и други междупрешлени дискове с радикулопатия. Посочено е, че пациентката може да пътува до чужбина, както и, че въпреки констатираните дегенеративни изменения и дифузни издувания на

нивата на няколко прешлена, не е установен дефицит в мускулно скелетната система (л. 13 – л. 14).

При проведеното интервю на 14.08.2024 г., документирано с приложения към преписката протокол на л. 11 – л. 12, жалбоподателят е заявил, че майка му към този момент живее сама в И. въпреки, че е трудно подвижна заради болките в гръбначния стълб и колената. Посочил е, че баща му е останал в С., за да се грижи за имотите им, а и за възрастната си майка. Заявил е и, че има сестра, която е омъжена и живее със семейството си в И., но не може да посещава ежедневно майка им, за да полага необходимите за състоянието ѝ грижи. По отношение на възможностите за осигуряване на издръжка, жалбоподателят е посочил, че работи във фирма, която има обект за бързо хранене, в който се предлагат дюнери и получава месечно възнаграждение около 3 500 лева.

Въз основа на тези доказателства, председателят на ДАБ - МС е издал обжалваното Решение № 9284/05.09.2024 г., с което е отказал да разреши на жалбоподателя Д. Х. Х. да се събере на територията на Република България и със своята майка. Решението е обосновано с липса на доказателства, установяващи сериозно влошаване на здравословното състояние на родителя, което изисква полагане на грижи и ежедневна помощ. Посочена е и възможността на друг родственик – сестрата на жалбоподателя, която живее в Република Т. да полага необходимите грижи за родителя. С тези аргументи е обоснован извод за липса на предпоставките, предвидени в § 1, т. 3, б. „в“ от ДР на ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателя лично, в присъствие на преводач на 16.10.2024 г.

Описаните релевантни факти не са спорни за страните и дават основание на съда да приеме от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт, в предвидения от закона срок (решението е връчено на 16.10.2024 г., а жалбата е заведена на 24.10.2024 г.), от активно легитимирано лице – адресат на оспореното решение, с правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспореното решение на основанията, визирани в чл. 146 от АПК, съдът счита, че е издадено от компетентен орган - председателя на ДАБ – МС, в кръга на законовата делегация по чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание, съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК - посочени както фактическите, така и правните основания за издаване на решението. При постановяването му не са допуснати нарушения на административно производствените правила, които са основания за неговата отмяна. Спазени са принципите за законност, истинност и съразмерност.

Решението е постановено в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗУБ чужденец с предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут има право да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България. Задължително условие наред с предоставения статут е семейните връзки да предшества влизането на чужденеца на територията на страната. Семейството и децата са основополагащи конституционни ценности, които са под закрила на държавата и обществото, съгласно чл. 14 от Конституцията на Република България. На това задължение на държавата съответства правото на децата и членове на семейството да изискват относимите и гарантирани от Конституцията права да могат да се осъществят по начин, който защитава в максимална степен интересите им. Затова и специалният закон съдържа редица норми, които гарантират зачитане правото на семеен живот и запазване целостта на семейството (чл. 8, ал. 9 ; чл. 9, ал. 6 ; чл. 22 от ЗУБ).

В легалната дефиниция на понятието „членове на семейството“, дадена в § 1, т. 3 от ДР на ЗУБ, в б. „в“ са включени и родителите на всеки от съпрузите, които не са в състояние сами да се грижат за себе си поради напреднала възраст или тежко състояние и се налага да живеят в едно домакинство със своите деца. Във вътрешноправната уредба понятието „напреднала възраст“ се използва в Правилник за организацията и ръководството на пансион за лица с напреднала възраст с близки (ДВ бр. 83/20.10.1964 г.), и съгласно чл. 2 в тези пансион се настаняват жени над 55 години и мъже над 60 години. Сходна е и класификацията ползвана от Световната здравна организация, която разделя старостта на 3 етапа – ранна старост – напреднала възраст от 60 – 75 години; късна старост – старческа възраст от 75 – 90 години и дълголетие – старост – след 90 години.

В представените документи от жалбоподателя е отразена дата на раждане на майка му У. Д. С. 05.10.1971 г., т.е. към момента на депозирана на молбата (18.07.2024 г.) и постановяване на оспореното решение (05.09.2024 г.) не е била навършила 53 години. В този смисъл не е налице обективният признак – напреднала възраст. Законосъобразно е становището на административния орган и относно липсата на доказателства, установяващи невъзможността на майката на жалбоподателя да се грижи за себе си, поради тежкото ѝ здравословно състояние. Представеният медицински документ безспорно съдържа информация за констатирани дегенеративни изменения, които най-вероятно предполагат полагане на системни грижи, включително и ползване на специализирана медицинска помощ. Същевременно не удостоверява влошено здравословно състояние до степен, която не позволява на пациента да се грижи сам за ежедневните си нужди или казано по друг начин, да се нуждае от чужда помощ. Нещо повече, жалбоподателят не твърди родителите му да живеят отделно, а заявява по време на интервюта, че баща му е останал в С., за да се грижи за имотите им. В този смисъл, не е налице необходимост майката на жалбоподателя да живее в едно домакинство с неговото семейство. В същия контекст, законосъобразно в мотивите на решението е посочено и, че не са представени доказателства, които установяват невъзможност У. Д. да получава необходимата ѝ помощ и грижи, и от дъщеря си, която е омъжена и живее в Т., в случай, че не желае да се връща в С., с оглед и на предоставената ѝ временна закрила.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че обосновано и законосъобразно административният орган е счел, че не са налице основанията, визирани в разпоредбата на § 1, т. 3, б. „в“ ДР на ЗУБ по отношение на майката на жалбоподателя Д. Х. Х. – У. Д. С., и е отказал да му разреши да се събере с нея на територията на Република България.

Страните не са претендирали присъждане на разноски и по аргумент на чл. 81 от ГПК, съдът не дължи произнасяне.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Х. Х., [дата на раждане] в [населено място], Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] с предоставен хуманитарен статут в Република България против Решение № 9284/05.09.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, е отказано да му бъде разрешено да се събере на територията на Република България със своята майка У. Д. С., [дата на раждане] [населено място], С., гражданин на С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-

дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: